

Sygn. akt II UK 197/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z wniosku K. R.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 stycznia 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 maja 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) wyrokiem z dnia 22 maja 2013 r. oddalił apelację wniesioną przez ubezpieczonego K. R. od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 8 maja 2012 r. oddalającego odwołanie od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W., którą to decyzją dokonano ponownego ustalenia wysokości emerytury należnej ubezpieczonemu poczynając od dnia 1 stycznia 2010 r. i określono nową wysokość tego świadczenia na kwotę 1.165,55 zł.

Ubezpieczony K. R. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego, zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, to jest art. „15 ust. 3 powołanej wyżej ustawy z dnia 23 stycznia 2009 roku” i art. 398³ § 1 pkt 2 w związku z art. 321 § 1 i 2 k.p.c.

Zdaniem skarżącego, jego skarga kasacyjna zasługuje na przyjęcie do rozpoznania z uwagi na następujące fakty: (-) „przekazanie przez powoda w roku 1978 lub 1979 biskupowi J. w K. informacji o znajdującym się w Kurii biskupiej podsłuchu - za pośrednictwem osoby blisko związanej z K. K. F. – wówczas kiedy powód pracował w organach bezpieczeństwa”; (-) „oficjalne wystąpienie powoda wobec nauczycielki języka rosyjskiego w 1979 roku z żądaniem, aby nie zmuszała 12-letniej córki J. R. do przynależności do Towarzystwa P.”.

Skarżący wyraził też pogląd, że wskazane wyżej okoliczności określają czynne zaangażowanie się przez niego po stronie osób działających na rzecz niepodległości Polski.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wniosek skarżącego o rozpoznanie skargi kasacyjnej nie określa, którą z wymienionych wyżej enumeratywnie przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ma on na myśli i chciałby powołać jako przesłankę przedsądu. Brak jest też w owym wniosku jakiegokolwiek wyводу prawniczego, z którego wynikałoby, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, albo że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź że jest ona oczywiście uzasadniona. Natomiast ograniczenie przedstawienia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie jedynie do ogólnikowych i lakonicznych zarazem stwierdzeń o tym, że wskazane jest jej rozpoznanie, czyni wprawdzie zadość wymaganiu formalnemu skargi kasacyjnej, o którym mowa jest w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. ale w żadnym razie nie przesądza o jej przyjęciu do rozpoznania. Nie daje bowiem Sądowi Najwyższemu możliwości poznania i oceny powodów, które zdaniem skarżącego przemawiają za rozpoznanem jego sprawy. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że skarga kasacyjna służy kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Jeszcze raz wypada więc podkreślić, iż Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny (sąd prawa) nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Wnoszący skargę kasacyjną, chcąc, aby została ona przyjęta do merytorycznego rozpoznania, obowiązany jest zatem do precyzyjnego powołania się na jedną lub kilka przesłanek przedsądu, to jest okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., a także do profesjonalnego prawniczego uzasadnienia ich wystąpienia i to w kontekście okoliczności faktycznych i prawnych tej sprawy, której skarga ta dotyczy.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż ubezpieczony nie wykazał potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., orzekł, jak w sentencji.

